

Miran Jarc / Sfinga

O, da začul si mojih rok ihtenje —!
(A videl si le belih prstov smeh.)

Moj krik, ki vtonil je v oči strmenje —!
(A ti si vztrepetal: «Zakaj molčiš?»)

Potrkal burno si ob pozni uri,
ko sem izsanjala te v spev otajen,
a tvoj odmev iskal je le telo. —

A ko sem v solncu ti roko podala,
je preko mene tvoj pogled ušel:
«O, da sem sam s seboj ves kot drevo!»

Ko pela sem, kot je velela zemlja,
ki mi gorela je v pomlad krvi,
si z ostro mislijo mi rezal pesem.

A, ko te je premrazila samota
in se ubog si vrnil mi v poletje,
zadivljeno plamtel ob mojem plesu
in grudil se pred mano vdani suženj —

tedaj zavriskal v meni je ponos
(slast lovca, ki vlovil je redki plen!). —
Zakaj, zakaj sem videla te pasti!
(Iz tvojih solz je rastle moja moč.)

O, tudi jaz bi verovala v gôre
— na njih domuješ, da si zvezdam bliže —,
o, tudi jaz sem žejna vôd duhà — —
Le kadar ti gorelo je telo,
si se me spomnil, da sva zagorela
oba in spet se zasovražila...
In vendar, — da si tih bil kakor — On,
morda bi me odrešil — Magdaleno.